

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/99/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121561385
Dátum vydania rozhodnutia:	17.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121561385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. B., narodeného X. I. XXXX, F., Š. Q. XX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Nitra, Farská 1337/40 a advokátom JUDr. Viktorom Mlynekom, Nitra, Štúrova 43, proti žalovanému Banskobystrický samosprávny kraj, Banská Bystrica, Námestie SNP 23, IČO: 37 828 100, o zaplatenie 38 854,09 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7C/6/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. januára 2024 sp. zn. 17Co/23/2023, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania z a m i e t a.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 5. mája 2022 č. k. 7C/6/2022 - 381 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady za vecné bremeno vzniknuté k pozemkom vo výlučnom vlastníctve žalobcu evidovaným na LV č. XXXX v katastrálnom území T. Š. ako parcely registra „C“ parcelného čísla XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 7857 m², parcelného čísla XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 1895 m², parcelného čísla XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 810 m², parcelného čísla XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 5436 m² a parcelného čísla XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 1546 m² za obdobie od 1. januára 2021 do 30. novembra 2021 v celkovej sume 38 854,09 eur spolu s úrokom z omeškania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dôvodom nevyhovenia žalobe bolo zistenie, že vecné bremeno, obsahom ktorého je užívanie pozemkov žalobcu vzniklo podľa zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obec a vyššie územné celky a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“) dňom účinnosti zákona 1. júla 2009 a náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je jednorázová, ktorá patrí vlastníkovi zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku

vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., keď tento záver vyplýva z judikatúry najvyšších súdnych autorít uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019, sp. zn. 2Cdo/194/2018, ktorý prešiel testom ústavnosti. Uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 28. októbra 2020 sp. zn. IV. ÚS 539/2020 odmietol ústavnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 21Co/36/2017 - 286 z 20. februára 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 z 26. augusta 2019 považujúc za ústavne udržateľný názor, že rovnako ako náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je aj náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. jednorázová, ktorá vznikla tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona z dôvodu, že tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, toto vecné bremeno vzniká „in rem“ a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva, preto jeho vznik nemožno posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorázová a nemá charakter opakovaného plnenia a toto majetkové právo povinnej osoby z vecného bremena podlieha premlčaniu podľa § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákoník (ďalej aj „Občiansky zákoník“ alebo „OZ“). Námitku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vznesenú žalovaným považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko existencia zákonného vecného bremena v konaní sporná nebola, pričom žalobca je povinným subjektom z vecného bremena a žalovaný subjektom oprávneným z vecného bremena.

1.1. Žalovaný vzniesol v konaní námitku premlčania, ktorú uznal súd prvej inštancie za dôvodnú vychádzajúc z názoru, že premlčacia doba pre uplatnenie nároku na zaplatenie náhrady za zákonné vecné bremeno začala plynúť dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. od 1. júla 2009 a uplynula 1. júla 2012, keď žalobca doručil žalobu Okresnému súdu Banská Bystrica 2. decembra 2021, teda po uplynutí premlčacej doby.

1.2. Argumentáciu žalobcu s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016 vo vzťahu k pojmu „primeraná náhrada“ nepovažoval súd prvej inštancie za príliehavú, aj keď ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 42/2015 nevyklúčil opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Konštatoval, že ak by sa v zmysle názoru žalobcu v prejednávanej veci mala vyplácať náhrada za zákonné vecné bremeno zriadené vo verejnom záujme za opakované časové obdobie, resp. každému ďalšiemu vlastníkovi pozemku vo výške zodpovedajúcej obvyklému nájomnému, táto náhrada by prevýšila aj trhovú kúpnu cenu zaťaženého pozemku, preto ju nemožno považovať za primeranú náhradu. Ak nebol dôvodný právny základ uplatneného nároku, nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné sa zaoberať výškou uplatneného nároku. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. januára 2024 sp. zn. 17Co/23/2023 I. návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, II. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a III. žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne a právne správne a preto ho potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 a 3 CSP) a uviedol, že v žalobe a ani pri prejednaní veci na pojednávaní pred súdom prvej inštancie nepožadoval žalobca vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ, neuviedol skutkové tvrdenia, ktoré by odôvodňovali posúdenie uplatneného peňažného nároku podľa iných zákonných ustanovení než zákona č. 66/2009 Z. z. a súd prvej inštancie preto nemal dôvod rozhodovať o inom nároku než bol uplatnený žalobou. Žalobný nárok sa podľa § 132 ods. 1 CSP vymedzuje opisom rozhodujúcich skutočností a opis rozhodujúcich skutočností žalobcom jednoznačne odôvodňoval posúdenie uplatneného nároku podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a žalobca preto bezdôvodne vytýkal súdu prvej inštancie, že sa mal vysporiadať aj s tým, či v tomto prípade nejde o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Konštatoval, že žalobca si odporuje, keď žalobou uplatňuje nárok na náhradu za zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a na druhej strane tvrdí, že „k zriadeniu vecného bremena nemohlo dôjsť zákonom“. Na základe predchádzajúcich súdnych konaní

medzi stranami sporu považoval odvolací súd za preukázané, že vecné bremeno v prospech žalovaného podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo a jeho existencia je vyznačená aj na LV č. XXXX katastrálne územie T. Š.. Zdôraznil, že súd prvej inštancie vysvetlil žalobcovi, že si žalovaný nezriadil vecné bremeno na jeho pozemkoch svojvoľne bez vedomia žalobcu, ale vecné bremeno vzniklo zo zákona podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. a že v tomto prípade ide o vecné bremeno „in rem“, ktoré sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku, preto pri zmene vlastníckeho práva nevzniká nový ďalší nárok na náhradu za vecné bremeno. V súlade s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít konštatoval súd prvej inštancie, že vecné bremeno vzniklo dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. ku dňu 1. júla 2009 a po jeho vzniku si mohol vtedajší vlastník pozemku uplatniť nárok na náhradu za vzniknuté vecné bremeno.

2.1. Konštatoval, že právny názor na charakter náhrady za zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. bol vyjadrený opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu totožne, že ide o jednorázovú náhradu, ktorá vznikla dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. 1. júla 2009 a ide o majetkové právo premlčujúce sa v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ. Dospel k záveru, že ústavná akceptovateľnosť názoru najvyššieho súdu o jednorázovej náhrade za zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2023 sp. zn. III. ÚS 621/2023, v ktorom odpovedal ústavný súd na všetky relevantné otázky pre prejednávanú vec položené žalobcom v odvolaní. Uzavrel, že prejednávaná vec sa v skutkových a právnych otázkach nelíši od iných vecí, predmetom ktorých bolo zaplatenie náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z., v ktorých už najvyšší súd a Ústavný súd SR vyslovil právny názor k charakteru náhrady a jej premlčateľnosti a nebol preto dôvod odkloniť sa od ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít. Uviedol, že na zmenu charakteru náhrady nemôže mať vplyv, že iniciatíva žalovaného vyporiadať vzťahy so žalobcom v konaní o začatí jednoduchých pozemkových úprav neskončila úspechom, keď žalobcovi zostáva naďalej zachované právo na vyporiadanie sa so žalovaným v konaní o pozemkových úpravách podľa zákona č. 330/1991 Zb.

2.2. Ďalej uviedol, že námietku premlčania vznesenú žalovaným nie je možné považovať za „nemorálnu“, vznesenú v rozpore s dobrými mravmi, keď žalovaný žiadnym spôsobom nezavinil, že žalobca si nárok uplatnil po uplynutí premlčacej doby.

2.3. Návrhu žalobcu na prerušenie odvolacieho konania z dôvodu prebiehajúceho dovolacieho konania vo veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/12/2021 odvolací súd nevyhovел s tým, že dôvodom prerušenia konania podľa § 164 CSP má byť iné prebiehajúce konanie, v ktorom sa rieši rovnaká právna otázka, než bola rozhodujúca pre posúdenie nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní (charakter náhrady za zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z.). Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že k tejto otázke existuje ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, preto rozhodnutie o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/12/2021 bez zmeny právnej úpravy podstatný význam nemá a zákonný dôvod na prerušenie tohto konania splnený nebol.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Váda zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) podľa dovolateľa spočíva v tom, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne a nekonzistentne, nakoľko jeho právne závery v odôvodnení sú v rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Dovolateľ v dovolaní ďalej namietal, že jednorázová náhrada za vecné bremeno existujúce podľa zákona č. 66/2009 Z. z. nemá ústavnú oporu a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 42/2015. Podrobne rozoberal otázku či poskytnutá náhrada za zásah do právneho postavenia vlastníka podľa ústavy môže byť jednorázová alebo opakovaná s tým, že poskytnutá náhrada za zásah do právneho postavenia vlastníka musí byť primeraná. Vyslovil, že poskytnutie náhrady, ktorá nie je primeraná povahe a rozsahu zásahov do vlastníckeho práva, je v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu s tým, že pri obmedzení práv vlastníka nie je možné

robiť rozdiely podľa povahy verejného záujmu, kvôli ktorému sa právne postavenie vlastníka obmedzuje. Ďalej citoval zákon č. 66/2009 Z. z. a jeho prijatie v súvislosti s historickým vývojom pozemkového vlastníctva na Slovensku a nadradenosti užívacích a im podobných právnych vzťahov nad vlastnickými. Namietal, že pokiaľ súdy nižších inštancií citovali vo svojich rozhodnutiach rôzne rozhodnutia najvyššieho súdu, ani jedno z týchto rozhodnutí nebolo prijaté vo forme judikátu. Za otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené považoval otázku a/ či dočasnosť trvania vecného bremena podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. pri neurčitom konci trvania tohto vecného bremena, závisiacom výlučne od oprávneného z vecného bremena (vlastníka dotknutej stavby) spôsobuje jednorazovosť alebo opakovanosť náhrady za trvanie takéhoto obmedzenia vlastníckeho práva takýmto vecným bremenom, b/ či iba paralela úpravy vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a vecného bremena podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je postačujúcim faktorom pre určenie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. ako jednorazovej pri aplikácii princípov čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe vyhovel, resp. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú vecne správne, zákonné a spravodlivé rozhodnutia, ktoré vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia sporu. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a nesprávne právne posúdenie sporu.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný si nezriadil vecné bremeno na jeho pozemkoch svojvoľne bez vedomia žalobcu, ale vecné bremeno vzniklo zo zákona podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. a že v tomto prípade ide o vecné bremeno „in rem“, ktoré sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku, preto pri zmene vlastníckeho práva nevzniká nový ďalší nárok na náhradu za vecné bremeno. V súlade s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít konštatoval odvolací súd, že vecné bremeno vzniklo dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. ku dňu 1. júla 2009 a po jeho vzniku si mohol vtedajší vlastník pozemku uplatniť nárok na náhradu za vzniknuté vecné bremeno. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií tiež jednoznačne vyplýva, na základe akých skutočností a právnych predpisov rozhodli, keď žalobu zamietli s konštatovaním, že v súlade s princípom právnej istoty nasledovali judikatúru najvyššieho súdu o jednorázovej povahe náhrady za

zákonem zriadené vecné bremeno. Na základe uvedeného možno konštatovať, že sudy nižších inštancií pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Z obsahu dovolania je celkom zrejmé, že žalobca sa svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybniť aj právne posúdenie sporu odvolacím súdom (rovnaké námietky uvádza aj pri nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 CSP), ktorá však aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (k tomu pozri aj R 24/2017, 9Cdo/248/2021, 9Cdo/265/2021).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

20. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo o vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, t. j. že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa však vzájomne vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/27/2017). Preto dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil na skúmanie prípustnosti dovolania len z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý je v ustanovení § 421 ods. 1 CSP uvedený na prednejšom mieste, t. j. na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (v tomto smere porovnaj aj rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1VCdo 2/2017).

22. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktorý zastával názor, že finančná náhrada za vecné bremeno, ktoré vzniklo ex lege podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia. V tejto súvislosti tiež uviedol, že rozhodnutie pod sp. zn. 8Cdo/17/2019 nepredstavuje ustálenú prax dovolacieho súdu a poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 42/2015.

23. Podľa názoru najvyššieho súdu bola nosná právna otázka (o jednorazovosti náhrady za vznik vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z.) rozhodovacou praxou súdnych autorít už ustálená. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (R 71/2018) treba totiž považovať nielen rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke, ale aj rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor.

24. V uznesení z 26. augusta 2019, sp. zn. 2Cdo/194/2018 najvyšší súd riešil otázku, či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. za náhradu poskytovanú vo forme opakovaného plnenia. Najvyšší súd pritom uviedol, že podobnú právnu otázku už dovolací súd riešil vo veciach vedených pod sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014, i keď v súvislosti s interpretáciou ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z.. V týchto rozhodnutiach vyslovený názor považoval najvyšší súd za plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za vecné bremeno zriadené podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí totiž k tzv. zákonným (legálnym) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Verejnoprávny charakter tohto obmedzenia a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Potvrdzuje to nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom SR (ďalej aj „ústavný súd“) dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo iba tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže to byť inak ani v prípade vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.. Pre opačný právny názor nie sú žiadne presvedčivé argumenty. Uznesenie najvyššieho súdu z 26. augusta 2019, sp. zn. 2Cdo/194/2018, prešlo testom ústavnosti - ústavný súd uznesením z 28. októbra 2020, sp. zn. IV. ÚS 539/2020, odmietol sťažnosť smerujúcu proti nemu s tým, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa, s ktorou sa nestotožnil.

25. Najvyšší súd v uznesení z 26. januára 2022, sp. zn. 1Cdo/99/2019, v podobných súvislostiach pri interpretácii § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. uviedol, že najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2Cdo/194/2018 z 26. augusta 2019 rovnako ako v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020 riešil otázku, či vlastníkom pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľností, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia. Z uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 z 26. augusta 2019 vyplýva: „Obdobnú „dovolaciu otázku“ už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7Cdo/26/2014 ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Svedčí o tom

nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania úprav v príslušnom katastrálnom území. Uvedené ustanovenia označili oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach pod čiarou odkazuje na § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ide však o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. Stavbami sú predovšetkým cestné komunikácie, materské školy, cintoríny, parky a ďalšie všeobecne prospešné zariadenia, ktoré boli vybudované pred rokom 1989. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Ide o nedoriešené právne vzťahy z predchádzajúceho spoločenského režimu a zákonodarca prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. ustanovil mechanizmy, akými možno usporiadať medzery vo vlastníckych vzťahoch. Tak ako zákon č. 182/1993 Z. z., ani zákon č. 66/2009 Z. z. *expressis verbis* neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/89/2008). I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/2/2014). Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo *ex lege* jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/49/2014 konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „*in rem*“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanosti finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., v ktorých

posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili. Ani nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 neovplyvnil vyššie ustálený právny názor. Ako vyplýva z uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 323/2017 „nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993“. Je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku.“ Aj toto rozhodnutie prešlo testom ústavnosti, keď ústavný súd uznesením z 12. mája 2022, sp. zn. III. ÚS 272/2022, odmietol proti nemu smerujúcu sťažnosť, poukazujúc pritom na svoje predchádzajúce rozhodnutia pod sp. zn. III. ÚS 68/2019 a sp. zn. III. ÚS 340/2021.

26. K podobným záverom ako v uznesení z 26. januára 2022, sp. zn. 1Cdo/99/2019 dospel najvyšší súd aj v uznesení zo 14. decembra 2022, sp. zn. 1Cdo/255/2021.

27. Rovnaký právny názor vyslovil najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/49/2023, ktorého právna veta znie: Peňažná náhrada za vecné bremeno zriadené vo verejnom záujme ex lege podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, je jednorazová a patrí iba tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona. Právo na túto náhradu sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

28. Dovolací súd poukazuje i na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 623/2023, v ktorom ústavný súd vyslovil, že „čo sa týka námietky porušenia základného práva vlastníť majetok, treba uviesť, že obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku má osobitný charakter, ktorý vyplýva z toho, že k jeho faktickému obmedzeniu nedošlo na základe zákona č. 66/2009 Z. z., ale v súvislosti s výstavbou pred rokom 1989. Zákon č. 66/2009 Z. z. je len ďalší spôsob, ktorým zákonodarca zmiernuje následky osobitnej majetkovej krivdy, ktorá nespočívala v účinnom právnom odňatí vlastníckeho práva, ale v jeho faktickom obmedzení stavbou verejnoprospešného zariadenia bez toho, aby došlo k vyvlastneniu právnych predchodcov vlastníkov. Následok tohto legislatívneho riešenia nemožno obmedziť len na konštatovanie toho, že sťažovateľom súdnym výkladom zákona č. 66/2009 Z. z. nebol priznaný nárok na opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Tento zásah treba vnímať s ohľadom na to, že vlastník pozemku sa svojich vlastníckych práv v súvislosti s neoprávnenou stavbou mohol domáhať už pred prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. a rovnako sa mohol v premlčacej dobe domáhať priznania jednorazovej náhrady za dodatočné zriadenie vecného bremena zákonom. Okrem toho sťažovateľom v súvislosti s ich vlastníckym právom zostáva zachovaný nárok na to, že definitívnym riešením historicky podmieneného, pôvodne faktického a po prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. aj právneho obmedzenia vlastníckeho práva bude poskytnutie náhradného pozemku v procese pozemkových úprav tak, ako to predpokladá zákon č. 66/2009 Z. z. Vzhľadom na to, že právni predchodcovia sťažovateľov v rámci vývoja právnej úpravy mali viaceré efektívne možnosti dosiahnutia náhrady za obmedzenie ich vlastníckeho práva, ku ktorému fakticky došlo ešte v období pred rokom 1989, a na strane druhej vzhľadom na to, že stále má dôjsť k poskytnutiu náhrady, nemožno dospieť k záveru, že by právny názor krajského súdu vyvolal stav, ktorý by predstavoval zásah do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok. Zriadenie vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z. z. nemožno samo osebe považovať za vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva bez primeranej náhrady, ak všeobecné súdy dospeli k záveru, že právni predchodcovia sťažovateľov sa mohli úspešne domôcť primeranej, jednorazovej, no premlčaniu podliehajúcej náhrady za zriadenie vecného bremena“.

29. Pokiaľ hlavnú argumentáciu dovolateľ opieral o nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015, možno konštatovať, že k predmetnej otázke sa vyslovil ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 323/2017 so záverom „Nemožno totiž stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravuje rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993“.

30. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobca v dovolaní nenastolil otázky, ktoré by boli relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď uzavrel, že z charakteru uplatneného práva žalobcu na zaplatenie náhrady za zriadenie vecného bremena je ustálené, že išlo o jednorazovú odplatu.

31. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa pri riešení predmetnej otázky neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej vo vyššie uvedených rozhodnutiach, preto vyhodnotil dovolanie žalobcu aj v tejto časti za nedôvodné.

32. S poukazom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné, preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol.

33. Dovolateľ žiadal tunajší súd o prerušenie konania, ktorý návrh odôvodnil tým, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky prebieha konanie o súlade právnych predpisov, ktoré má zásadný význam pre rozhodnutie dovolacieho súdu v predmetnej veci (o súlade zákona č. 66/2009 Z. z. začaté na návrh Mestského súdu Bratislava IV). Dovolateľ navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania o súlade právnych predpisov. Dovolací súd návrh na prerušenie konania zamietol, nakoľko návrh Mestského súdu Bratislava IV doposiaľ nebol Ústavným súdom Slovenskej republiky ani predbežne prerokovaný. Vzhľadom na vyššie uvedené neboli splnené zákonom stanovené podmienky, za ktorých súd konanie preruší, preto dovolací súd vo výroku I. tohto uznesenia rozhodol tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

34. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.